

“This is Catalonia, my friend!”

D'on veniu?

—Uf, d'on venim. Fa tres anys que toquem i cadascú ve de les seves branques i les seves preferències, des de la música jamaicana al que sigui. Però l'arrel musical és comuna. Diguem que hem fet front comú en aquest nou projecte.

—**L'objectiu?**

—Fer rumba catalana en català. I, a més, amb un aire que va més enllà de l'ambient festiu que sempre ha caracteritzat la rumba: volem aprofitar la dinàmica per transmetre alguna cosa més que tan sols gresca i xerinola. La festa és imprescindible, i en fem, però embolcalla missatge, també.

—**I el nom?**

—És una barreja entre els ritmes tombats, per entendre'ns, i la terra. Arrelem a la terra des dels ritmes tombats, els que vénen del *tumbao* cubà. La rumba catalana se'n nodreix molt, mitjançant els gitanos, que aquí ho interioritzen i ho porten al seu terreny. Aquest ritme tombat que, com tot, és una mica la mescla d'aquí i d'allà, aquesta síncopa, és la mare dels ous. La manera de tombar és com la manera de caminar, per entendre'ns.

—**La rumba es recupera, torna, sempre hi era?**

—Potser tot. Que ara mateix la rumba catalana té bona salut em sembla evident. Es tracta de cuidar aquest patrimoni. També vivim un bon moment de la música en català, en general, i no per això ens hauriem de relaxar. S'ha de cuidar. Ho hem de tenir i saber-ho mantenir.

—**D'entrada us definieu com una banda “profana” en un “àmbit” complex. Per què?**

—Els gitanos han estat els qui han tirat endavant aquest estil. I nosaltres no som en aquest context. Bé. Però és que aquella dicotomia musical entre païos i gitanos ja és una cosa superada. La rumba és un estil nostrat i entre tots hem de vetllar per la seva salut, perquè

“Ei, guiri, don't you understand? This is Catalonia my friend!”
Amb ironia, sentit de l'humor i rumba, molta rumba, Terratombats presenten el segon àlbum. Es diu ‘Mitjons blancs’, i té tot l'aire de cançó de l'estiu. En parlem amb Ricard Carles, cantant de la formació.

pugui perdurar de generació en generació, sense que sigui exclusiva de ningú. Aquest tema ja va sortir fa anys. I el mateix Gato Pérez ho va exemplificar en una cançó, “Gitanitos y morenos”, on deia que encara que no fos gitano també podia tenir gràcia, no?

—**“Ahora vengo yo con sabor aunque no sea moreno”**

—Sí: tothom té la seva manera de tocar i ja està.

—**Ja heu parlat del Gato Pérez: un referent?**

—Evidentment. És un referent important, sobretot per aquell trencar amb la rumba tradicional. Nosaltres no volem tan sols música acompanyada de paraules més o menys sincopades, i el Gato Pérez va ser pioner a fer lletres amb més contingut. Per això, igual com hi ha el rei o el príncep, hi ha el poeta de la rumba, i aquest és ell. Va obrir molt les mires de la rumba catalana, va significar un abans i un després. Com a hereus de tot això, també tenim per referents

gent com ara Sabor de Gràcia, sobretot des del punt de vista musical i també a partir del disc *La cançó amb rumba*, on versionen cançons populars amb una exquisida manera de tocar. Penso que això ens ha marcat. A nosaltres, com a d'altres.

—**Terratombats versiona, també?**

—En general la filosofia és fer cançons pròpies, amb lletres pròpies. Evidentment, al directe també ens agrada fer alguna versió, sobretot del Gato Pérez. És com un homenatge, perquè ens encanten els seus temes. També tenim alguna versió on modifiquem les lletres. Passa sovint, que una cançó et trasllada a una vivència, al moment en què la va sentir per primera vegada. En el cas dels jocs olímpics, per exemple.

—**Canteu la ràzzia de Garzón: “I la premsa calla, tururú /És una vergonya, tururú”**,

—Només que senti el puntejat del començament i ja em fa pensar en el 92. Aquí cercàvem precisament posar-nos en aquell context i, un cop allà, era fàcil canviar la lletra per explicar les detencions.

—**Canteu al patge Faruk o a l'alioli: us definiu com a músics tradicionals.**

—Estem ben orgullosos de poder fer una cançó que parli de la ratafia o del calçot. Són coses que sentim pròpies i que ens ve de gust reivindicar. Ho fem perquè ens ve de gust i perquè ens ho passem bé. Hi ha gent que fa campanyes per explicar-ho, nosaltres fem rumbes. Som gent d'arrel: no vol pas dir tancats de mires, això. Tradicionalistes crítics, som. I amb bon humor.

—**Al primer àlbum va donar la campanada denunciant el Pare Noel (“que no et prengui el pèl” o “és un home cruel” en són dues de les rimes).**

—Vam voler cridar l'atenció sobre la globalització que ens porta a obviar els propis símbols i a agafar-ne d'externs. I ho vam fer com sabem: amb ironia, sentit de l'humor i rumba.

—**Ara heu fet “Mitjons blancs”, amb aire de cançó de l'estiu.**

—Parla dels guiris que arriben a casa nostra sense saber on van. Retrata aquest turista que no s'acaba d'informar abans de viatjar, i explica també la mena de coses estranyes que li ofereixen de *souvenir*.

Terratombats fa rumba catalana en català, amb lletres divertides i també punyents. Són de l'Anoia i porten el ritme a les neurones.

—“Has sentit que aquí hi ha *fiesta*/ corrides, toros i *siesta*/ flamenco i *se-villanes*/ i altres llegendes urbanes”.

—Exacte. Li expliquem l'enredada.

—Al final el salveu, el guiri, us l'emporteu a beure ratafia, diguem.

—La filosofia és ser constructiu, prendre-s'ho amb alegria. No es tracta només de dir “això no-això no-això no” i punt, sinó de fer: doncs si això no, allò altre.

—Un altre tret característic de Terratombats són els vídeos representació de les cançons.

—Sí. Primer de tot, el que volem és passar-nos-ho bé i fer-ho passar bé a la gent que ens envolta. I als vídeos procurem reflectir, a ritme de rumba, el que diem en les lletres. Quedem amb els amics (som un grup que cuidem molt l'amistat) i ho organitzem a mesura que van sortint cançons.

—Vosaltres heu penjat a la xarxa el vídeo de “Mitjons blancs” i algú

altre ja n'ha fet, també, un *lip dup*.

—Sí, vam tenir la grata sorpresa que ens van trucar des de la Garrotxa, de Riudaura, per dir-nos que tenien programat, com una de les activitats del poble, fer un *lip dup* amb la nostra cançó. Va coincidir que érem a la zona de concert i vam tenir l'oportunitat de poder-nos-hi acostar. Viure aquella festa va ser inoblidable.

—Més interacció: ara heu organitzat un concurs de mitjons blancs?

—Sí, sí, sí, sí: la interacció amb el públic és molt interessant sobretot quan veus que a la gent li agrada i que te'n demana més. És molt gratificant. Molt. Això del concurs, per tant, és com continuar la festa. Se'ns va acudir aquesta idea de dir: no cal que ens enviïs una postal, fes una foto amb mitjons blancs (paradigma del guiri, com bé sabem) i, en acabat, la imatge més divertida i original tindrà de premi una actuació a domicili, que és una cosa

que també ens ve de gust de fer. Ben mirat, això no deixen de ser injeccions constants d'il·lusió, que és del que es nodreix Terratombats.

—L'estiu és una època especialment rumbaire: se us gira feina, no?

—I n'estem molt contents! Anar a les festes majors, a les trobades de cultura popular, als Correllengües... Sempre ens ha agradat conèixer gent i territoris. Ara, si a més a més ho podem fer tirant endavant aquest projecte, doncs encara millor!

—Ja hi deu haver gent que se sap les vostres cançons.

—Sí... Fas quilòmetres lluny de casa i et trobes que se saben “El Pare Noel”: és fantàstic. Hi ha jugat força el fenomen xarxes socials, és clar. I tu diràs: la sensació de ser fora de la comarca i veure com la gent canta les cançons i vibra amb elles... és molt gran.

Núria Cadenes